
#Murdertrending

Chci vidět popravu v přímém přenosu

Gretchen McNeil

V okamžiku, kdy Dee Guerrerová rozlepila oční víčka a rozhlédla se po zšeřelém skladišti, věděla, že je nahraná.

Padesát milionů lidí se chystá sledovat moji smrt.

Přes oblečení jí pronikal chlad betonové podlahy, na které ležela, a vybavovala si šílené události, které ji dovedly sem. Před třemi týdny byly nejdůležitějšími věcmi v jejím životě přihlášky na vysokou školu a shánění doprovodu na maturitní ples. Potom nález těla a proces. Sotva měla čas pochopit, co se stalo, a už se ocitla v soudní síni, kde poslouchala, jak ji porota shledává vinnou z vraždy prvního stupně.

Bylo to dneska ráno? Nebo včera? Dee se pokoušela rozpomenout, kolik času od verdiktu uběhlo, ale myšlenky jí halila mlha a špatně se jí dýchalo, jako kdyby byla zdrogovaná...

Soudní ostraha. Když soudce dočetl rozsudek, slyšela, jak k ní ze zadu přistoupil strážný. Očekávala, že ji odvede zpátky do cely, ale místo toho ucítila na zápěstí dotyk jeho ruky a na paži píchnutí. To musela být jehla. Ztratila vědomí a v tomto stavu ji převezli na Alcatraz 2.0.

Alcatraz 2.0. Slyšela, jak to soudce říká, ale nedokázala tomu uvěřit. Takový rozsudek byl obvykle určen jen pro nejhorší ze zabijáků: gangstery, masové a nájemné vrahy, teroristy. Brutální. Nebezpečné. Ti měli dobrou sledovanost. Dee byla sedmnáctiletá holka, která se ani nedokázala ohnat pěstí, natož aby na Alcatrazu 2.0 přežila dost dlouho na to, aby si stačila si vytvořit kult fanoušků.

Přesto se z ní co nevidět stane hvězdná atrakce nejsledovanějšího živě přenášeného pořadu v zemi.

Proč?

Alcatraz 2.0, příměstský ostrov v Sanfranciském zálivu, kde odsouzené vrahy pro pobavení Ameriky popravovali vládou schválení sérioví zabijáci, byl duchovním dítětem anonymního televizního magnáta, známého jen pod přezdívkou Postman neboli Pošťák. Když byla prezidentem Spojených států zvolena bývalá „hvězda“ reality show, Pošťák využil svůj vliv k tomu, aby přesvědčil federální vládu k souhlasu s realizací svého nápadu využít trest smrti k zábavě. Vysílání teatrálních poprav Pošťákovými psychopatickými zabijáky – každý měl vlastní oblíbený způsob vraždění – nejenže připomínalo občanům, co je čeká, pokud poruší zákon, ale taky je drželo přilepené u obrazovek, kdy těžko mohli porušovat zákony.

Pošťákova aplikace slavila obrovský úspěch. Fanoušci ji mohli sledovat nepřetržitě a přepínat mezi záběry mnoha kamer rozmístěných po celém ostrově: na odsouzence ve svých domech, při „práci“ na Hlavní třídě Alcatrazu 2.0 a samozřejmě na vraždě. Zvukový signál v podobě dvojitého zacinkání domovního zvonku upozornil uživatele na probíhající popravu, kterou mohli sledovat živě nebo ze záznamu. Uživatelé pak videa ještě „vylepšovali“, aby dali najevo svoje uznání, a zanedlouho měli všichni Pošťákovi zabijáci vlastní fankluby, fóra, značkové zboží, videohry a hry na hrdiny, plus lukrativní kurzy na sázkařských stránkách, vše ovládané společností Postman Enterprises, Inc.

Pošťákovi zabijáci byli mediální celebrity stejně jako prezident, ačkoliv díky maskám zůstávali v anonymitě. Dokonce vznikly weby s konspiračními teoriemi, věnované spekulacím o pravé totožnosti zabijáků. Byly Dršňačky ve skutečnosti fotbalové mamky jezdící s dodávkami? Nezněl hlas Plynového Ala jako hlasatel televizní soutěže *Tipněte si cenu?*

Celé to bylo totálně šílené.

Ale zatímco všechny Deeiny kamarádky a dokonce i její nevlastní sestra Monica byly Pošťákem posedlé, Dee se odmítala dívat. Stačilo, aby uslyšela známé *bim-bam! bim-bam!*, a zmocnila se jí panika. Uměla se dokonale vžít do strachu odsouzených a vždycky se jí vybavilo těch šest dní, které jako jedenáctiletá strávila v bílé místnosti bez oken, kde ji věznila vyšinutá únoskyně.

Takže ano, Dee si hnusila vše, co souviselo s Pošťákem, i když přísně vzato šlo jen o výkon spravedlivého trestu.

To byl Pošťákův hlavní argument – spravedlnost. Ale šlo o ni opravdu? Deedin proces po Moničině vraždě byl naprostou fraškou, od pochybných důkazů DNA po psychiatricku, která s Dee mluvila jen jednou, ale pak vypověděla, že Dee trpěla hluboce zakořeněnou žárlivostí a nenávisť k nevlastní sestře. Snůška žvástů.

Porota si to nicméně nemyslela, a tak Dee skončila v jedné z Pošťákových popravčích místností.

Původně odhadovala, že dostane několik týdnů, aby se na ostrově zabydlela. Nestrávila tu většina odsouzených nějakou dobu, aby diváci měli příležitost seznámit se s jejich příběhy, osobnostmi, zaměstnáními a vztahy s ostatními vězni na ostrově? Kruci. Dee měla sledovat Pošťákovu aplikaci víc, dokud mohla. Teď se musela spoléhat na to, co zaslechla od Moniky nebo co pochytila během přelíčení, kdy byla v cele nucena sledovat nepřetržité záběry z Alcatrazu 2.0.

Jednu věc věděla jistě: jeden z Pošťákových psychopatů se chystá prolít její krev. Kdo to bude?

Skončí jako hlavní ingredience v kanibalistickém guláši Hannah Ballové? Nebo jako hlavní postava v hororově pornografickém remaku *Severu proti Jihu* Cecilia B. DeViolenta? Navrhoval právě v tuhle chvíli Gucci Oprátka smyčku speciálně na její krk, vyrobenou tak, aby odpovídala její pleti, oblečení a posledním módním trendům z Newyorského týdne módy, až v ní bude pomalu zhasínat život? Nebo se Mrzačící Molly chystala zaplavit místnost vodou s piraňami, aby si Dee musela vybrat, jestli se chce udusit, nebo být zaživa rozsápána?

Ne, moment. Viděla přece Molly použít piraňe zrovna minulý týden. Na nějakého bankovního lupiče, který zabil ostrahu nebo tak něco. Takže žádné piraňe. Možná medúzy? Nebo mořští hadi? Existují vůbec?

Dee si těžce vzdychla, zvedla se na nohy a rozhlédla se. Podívala se na svoje oblečení a uvědomila si, že oranžovou vězeňskou kombinézu nahradily dlouhé plesové šaty ze světle modrého tylu a saténu hrajícího duhovými barvami, doplněné o průhledné střevíčky od Lucite. Oblečení vhodné pro princeznu, což znamenalo...

„Sakra.“ Stane se příští obětí prince Řezníka.

Řezník byl nejhorší ze všech. Nejenže pronásledoval oběti bludištěm plným pastí, ale ještě je oblékal jako princezny z kreslených pohádek. Honil je a propichoval je arzenálem čím dál větších a bizarnějších dortových noží. Dee se otočila – hledala zrcadlo, které Řezník svým obětem vždycky nechával, aby se podívaly, jakou úchylnou pohádku prožijí. Popraskané zrcadlo viselo tři metry od ní na zrezivělém hřebíku ve stěně. Modré šaty, černý těsný náhrdelník, rukavice po lokty, které jí ladily s jiskřivou čelenkou. A tmavě hnědé vlasy měla stažené do drdolu.

„Popelka?“ Blond služka. Vážně? To nemohl aspoň vybrat brunetu?

Tohle stojí za houby z tolika různých důvodů...

Řezníková poslední oběť byla nastrojená jako Locika včetně dlouhé pa ruky, o kterou ta ubohá dívka na útěku před Řezníkem pořád zakopávala. Monica byla její smrtí přímo posedlá: sledovala pořád dokola, jak se Locika snažila odplazit pryč a žalostně škemrala o milost. #Šnekoplazka se okamžitě stalo „trendy“ hashtagem a miliony lidí kritizovaly dívčin výkon. Jakým hashtagem shrnou Deeginu smrt? #ExplodujícíTykve? #ZabijáckéMyši? To je tak děsivě ponižující. Jako kdyby nestačilo, že jí za několik vteřin probodne hrudní kost třiceticentimetrové ostří – musí se její smrt ještě stát žhavým tématem na sociálních sítích?

Dee nicméně věděla, že nemá cenu se vzpouzet. Neexistovala možnost úniku nebo milosti. Odsouzení na Alcatraz 2.0 bylo definitivní. A Dee neměla proti Poštákovým zabijákům šanci. I drsná zápasnice MMA Nancy Wuová vydržela jen čtyři měsíce. Ne, to nejlepší, v co Dee mohla doufat, bylo předvést v posledních okamžicích pěknou podívanou a možná prodat nějaké značkové zboží z Poštákova e-obchodu, aby pomohla tátovi a ne vlastní mamce s účty za právníky.

Takže nejlepší scénář: trička zachycující její rozsekanou mrtvolu, pouzdro na smartphone s probodnutou siluetou Popelky a hashtag #SmrtJeLepšíNežTřiOříšky s obrázkem popraskaného skleněného střevíčku.

Svět byl tak úchylný.

Tichem ve skladišti zazněly kroky a Dee se probrala zpátky do reality.

Už to začíná.

Rozhlédla se. Byla v malé místnosti, sevřená mezi čtyřmi stěnami a osvětlená jedinou žárovkou zavěšenou vysoko nad hlavou. V každém stinném koutě označovala červená svítící tečka polohu kamery, která zachycovala každý její pohyb. Po obou stranách měla ústí tmavých, úzkých chodeb ve-

doucích do opačných směrů. Řezníkovy kroky se blížily zprava, což znamenalo, že by měla vyběhnout doleva. Jako poslušná vražedkyně.

Protože jí možná opravdu jsi.

„Přestaň!“ vyhrkla Dee nahlas a sevřela ruce v pěst. „Ty jsi Moniku nezabila.“

To nebylo poprvé, co v ní hlodaly pochybnosti o vlastní nevině. Lékaři varovali jejího otce, že Dee mohlo trauma z únosu v dětství narušit víc, než si kdokoliv uvědomoval, a pak, poté, co si vyslechla svědectví doktorky Faroogové...

Dee se zalily oči slzami a kousla se do rtu tak silně, až jí z něj ukápla krev. Bojovala s pláčem. *Nezabila jsi ji*, opakovala potichu. *Ať si řikají, co chtějí.*

A tehdy v ní něco povolilo. Proč by se měla stát obětí? Amerika chce vidět krev, ale proč zrovna její? Princ Řezník brutálně zavraždil desítky lidí, což podle Dee znamenalo, že si zaslouží spravedlnost víc než ona. Navíc, jestli Dee zemře, nezůstane nikdo, kdo by vypátral skutečného Moničina vraha. Za to přece stálo bojovat, ne?

Proto neutekla. Nevyběhla poslepu do černočerné chodby k sadistickým pastem, které na ni Řezník nastražil. Místo toho popadla jedinou věc, kterou mohla použít jako zbraň: zrcadlo. Strhla ho ze zdi – zrezivělý hřebík, na kterém viselo, s cinknutím spadl na betonovou podlahu – a čekala pod jedinou žárovkou.

Z chodby se vynořila postava. Princ Řezník byl celý v bílém: elegantní kalhoty s rovnými nohavicemi, lesklé kožené boty a plášť se širokými rameny, zdobený zlatými knoflíky a epoletami. Byl to Popelčín princ, přesně jako ta kreslená postava, kterou Dee v dětství milovala. Ale místo skleněného střevíčku držel v ruce ohavný nůž s vroubkovaným ostřím a obličej mu zakrývaly obří brýle s nočním viděním.

Ha, takže on v tom černočerném bludišti uvidí, ale já ne. Srab.

Připadalo jí to tak podlé, tak absurdně nefér. Kotě proti gepardovi. Jenže Dee viděla dost hollywoodských trháků, aby věděla, že tenhle gepard má slabinu.

Princ Řezník hleděl na Dee ze stínu, hlavu nakloněnou ke straně, jako kdyby ho mátko, že jeho oběť nedává najevo paniku. Napadlo ji, jestli mu nedělá starosti hodnocení tohoto videa. Princ Řezník byl docela populární, ale i on stál o to, aby každé jedno zabití mělo dost hřebů a zvýšilo jeho vý-

dělečný potenciál. Takže Deeino odmítnutí hrát podle jeho scénáře mu muselo dělat vrásky.

Prima. K čertu s ním. Nejsem hračka.

Trhl hlavou k opačné chodbě – pobízel Dee k útěku, ale Dee se ani omylem nehodlala bezhlavě vrhnout do tmy. Vzdorně zavrtěla hlavou.

Princ Řezník vzdychl a svěsil ramena. Sálalo z něj podráždění, ačkoliv neřekl ani slovo. Tentokrát ukázal na chodbu nožem, jako rodič trestající dítě. *Jdi do svého pokoje. Hned.*

„Polib si,“ řekla Dee.

To stačilo. Princ Řezník sevřel rty, upřel na ni oči a vykročil přes místnost.

Dee měla sotva čas zareagovat. O dva kroky couvla, až se zrcadlo dostalo přímo pod žárovku, a naklonila ho, aby odráželo a soustředilo světlo přímo do princových brýlí s nočním viděním.

„Sakra!“ slyšela, jak zamumlal. Znělo to, jako by mluvil s britským přízvukem.

Ještě nikdo neslyšel princův hlas a Dee si dokázala představit, že během několika vteřin se po sítích rozšíří hashtag #ŘezníkMluví. Neměla však čas uvažovat o nejnovějším virálním hashtagu: Řezník si zastínil oči rukou a vrhl se na ni.

Dee uhnula před hrozivým ostřím, které jí mířilo proti obličejí – nůž ji minul o pouhé centimetry. Uskočila a kopla prince do neposkvrněně bílé nohavice. Řezník se zapotácel, Dee se rozmáchla a rozbila mu zrcadlo o týl.

Princ Řezník se zhroutil na podlahu a zacukal rukama i nohama. Pak vše znehybnělo.

Až na krev, která se mu rozlévala pod tělem.

A sakra.